

Πάριτελε Αρσενιε Βοκα - Δυμινικα Σαμαρινενκκκ (Ρουμο

[Românesc / Ρ](#)

[Χρικακές Μορφές](#)

Sau o călătorie misionară a lui Iisus.

O călătorie care iarăși i-a supărat pe iudei, fiindcă Iisus n-a respectat prejudecățile lor, de a nu trece prin Samaria. Iudeii predaniilor omenești, când aveau vreo cale din Iudeia în Galileia, ocoleau Samaria, ca să nu se spurce.

Iisus, Samarineanul milostiv, a făcut această călătorie interzisă. Mai mult: intrând pe teritoriul samarinenilor, s-a oprit la Sichar, la fântâna lui Iacov, și a stat de vorbă cu o femeie, și încă cu o femeie stricată. Ba i-a mai cerut și apă să bea. Închipuiți-vă ce-ar mai fi tremurat de ciudă cărturarii și fariseii, văzând că Iisus le calcă dispozițiile în picioare - prejudecăți care-i țineau într-o nemaîntâlnită complicitate. Nici ucenicii, pe care-i trimisese în Sichar să cumpere pâine, nu erau tocmai dumeriți, văzând că Învățătorul lor „stă de vorbă cu o femeie”.

Inventarul smintelelor omenești să-l terminăm aci. Aceasta e umbra, care va pune în valoare lumina. Omul cu umbra, Iisus cu lumina.

Iată acum lumina Samarineanului misionar.

Întâi, Iisus n-a ținut seamă de prejudecățile, de îngustimile sau de tâmpeniile care căscau prăpăstii între oameni, sau ridicau ziduri absurde. Iisus a trecut, simplu, peste unele ca acelea, cum ar trece și acum. Iisus n-a prea ales mediul, n-a așteptat prea mari înzestrați la minte, nu s-a ferit de categorii morale dubioase, fiindcă Iisus credea în om. Iar ca să găsească omul (omul de omenie ascuns și-ntr-

un ticălos), omul cu care vorbește Dumnezeu, ne dăm seama că pentru Iisus era lucrul cel mai ușor. O dovadă despre cât crede Dumnezeu în om ([περισσότερα...](#))